

במסגרת ציון 50 שנה למלחמת יום הכיפורים, מבקש הפרוייקט ליצור התייחסות מוזיקלית חדשה המדגישה את זווית המבט הייחודית של האחים והאחיות השכולים, מתוך פרספקטיבה עכשווית ולאורך השנים.

בעקבות מפגש של תשעה אחים ואחיות ששכלו את אחיהם במלחמת יום הכיפורים, עם תשעה מוסיקאים ומוסיקאיות מהמובילים בישראל, נוצר פס קול המורכב מתשעה שירים חדשים.

הסיפורים, הרגשות, התחושות והתובנות שצפו ועלו במפגשים אלו נרקמו לכדי שירים המשקפים חוויות אישיות וקולקטיביות ממלחמת יום הכיפורים.

עבור האחיות והאחים של חורף 73, זיכרון המלחמה ומה שהיה לפנייה חי ופועם עד היום, זהו זיכרון של אחווה המורכב מזווית הסיפור הייחודית של האחיות והאחים השכולים-רגעים פשוטים של חיים, אהבה והומור המורכבים עם כאב וגעגוע שאין לו סוף.

ישבנו משה ואני במפגש הראשון, והדבר הראשון שתפס אותי הייתה הנסיעה שלו בגיל 17 לבד באוטובוס מנווה שאנן לקריה, כדי לברר אם אחיו הנעדר דוד ז"ל נמצא בין השבויים במצרים.

איך קרה ששולחים למשימה כזו ילד בן 17?

כששאלתי את זה, משה סיפר לי על ההיסטוריה של אימו ניצולת השואה.

ביקשתי שיספר לי על הנסיעה ומיד עלה עניין המדיטציה הטרסנדיציאלית שמשה עסק בה באותה תקופה. זכרתי שבמדיטציה כזו המנטרה מותאמת לכל אחד אישית על ידי המדריך. שאלתי מה היתה המנטרה שלו ומשה ענה: "שתי הברות: ה-אם".

ילד בן 17 נוסע לברר אם אחיו חי וממלמל לעצמו כל הדרך "האם?" זה היה המפתח שלי לכתיבת השיר "קו 901" לזכרו של דוד וטנברג ז"ל.

על הפרוייקט: **'האחים של חורף 73'**

על השיר **קו 901 אריאל הורוביץ**

